

רע"פ 230/14 - עופר ברא"ז נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה חדרה

רע"פ 230/14 - עופר ברא"ז נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה חדרהעליון

רע"פ 230/14

עופר ברא"ז

נגד

הועדה המקומית לתכנון ובניה חדרה

בית המשפט העליון

[15.01.2014]

כבוד השופט ס' ג'ובראן

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מיום 10.12.13 בעפ"א 10407-06-13 שניתן על ידי כבוד

השופט א' אליקים

ובקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש:

בעצמו

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט א' אליקים) ב-עפ"א 10407-06-13 מיום 10.12.2013, אשר דחה את ערעור המבקש על גזר דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בחדרה (השופטת ט' תדמור-זמיר), ב-חע"מ 192-08 מיום 30.4.2013.

רקע והליכים

2. המבקש הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של בנייה ושימוש ללא היתר. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בשנית, בין השנים 2003-2007 ביצע המבקש עבירות בנייה שונות - בניית סככה, בניית מבנה עץ המשמש למגורים, הצבת מכולה לאחסון - כל אלה ללא היתר ועל קרקע חקלאית המכונה גוש 10583 חלקה 57 בפארק חדרה (להלן: הנכס). זאת ועוד, החל מיום 14.12.2006, החל המבקש לעשות בנכס שימוש במבנים ללא היתר - כגון מכלאות סוסים, מבנה מאבן למגורים, שימוש לצרכי מגורים, אחסנה ומסחר במבנים המפורטים לעיל.

3. גזר הדין ניתן ביום 30.4.2013. בית המשפט לעניינים מקומיים קבע כי מתחם הענישה הראוי בגין העבירות הוא קנס בין 100,000 ש"ח ל-200,000 ש"ח. כשיקולים לעונש, בית המשפט נתן את דעתו לחומרה להרשעותיו הקודמות של המבקש (שכוללות תקיפת עובד ציבור, תקיפת שוטר, העלבת עובד ציבור, הסעה שלא כדין ועבירות תכנון ובניה). ולקולה, להודאתו של המבקש ותיקון כתב האישום באופן שמקל עימו. על בסיס אלה, גזר בית המשפט על המבקש קנס בסך 120,000 ש"ח; התחייבות בסך 50,000 ש"ח להימנע מלעבור עבירות תכנון ובניה למשך שלוש שנים; ותשלום אגרת בניה בסך 5,798 ש"ח. כמו כן, בית המשפט נתן צו הריסה ואיסור שימוש במבנים הלא חוקיים ועיכב את ביצוע הצו עד ליום 10.4.2014.

4. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי על גזר הדין. ערעורו נסב על גובה הקנס שהוטל עליו וצו ההריסה והפסקת השימוש. ביום 10.12.2013, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור בקובעי כי לא נפל פגם בקביעת גובה הקנס. לעניין צו ההריסה ואיסור השימוש, צוין כי אלה הוטלו כדין, אולם "יש לשקול עמדתו של צד ג' שעלול להיפגע מצו הפסקת השימוש או צו ההריסה ולכן ידאג צד ג' שכזה לפנות בבקשה מתאימה לבית משפט השלום אשר ידון בה בהתאם למיטב הבנתו". זאת ועוד, בית המשפט המחוזי ציין כי פנה אל המבקש על מנת שיהיר עניין זה, אולם לאחר שהאחרון ביקש הפסקה לשם בירור סוגיה זו, סירב לחזור לדיון, ולבסוף חזר עם תשובה שאינה מניחה את הדעת. מכאן הבקשה שלפניי.

5. בבקשה, המשתרעת על פני 16 עמודים, מעלה המבקש שלוש סוגיות שלטענתו חורגות מעניינו הפרטני: (1) התנאים למתן צו הריסה למבנה על קרקע חקלאית שנעשה בו שימוש ללא היתר; (2) הריסת המבנה ששימש כאורוות סוסים על אף שהשימוש בו אינו מהווה עבירה; (3) העדר נימוקים לענייני צווי ההריסה והפסקת השימוש בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

6. עוד, טוען המבקש כי העונש שנגזר עליו חורג ממתחם הענישה ההולם. במסגרת זאת, מציין את נסיבותיו האישיות, ניסיונותיו להכשיר את הבנייה הבלתי חוקית אל מול הרשויות המוסמכות, ואת הודאתו. זאת ועוד, לטענתו, בהתאם למבחנים שהותוו בפסיקה למתן צווי הריסה, לא קיים אינטרס ציבורי בהריסת המבנים. לבסוף, טוען המבקש כי מקרהו מצדיק קבלת רשות ערעור נוכח שיקולי צדק ייחודיים ועיוות דין שייגרם לו בעקבות הריסת המבנים. במסגרת זאת, מעלה המבקש מספר רב מאד של סוגיות שעניינן בקביעות הערכאות הקודמות ועובדות כתב האישום המתוקן.

7. עוד יצוין כי בפתח הבקשה, כתב המבקש כי "בית המשפט הנכבד מתבקש להורות על עיכוב ביצוע גזר הדין, וזאת עד להחלטה בבקשת רשות הערעור".

דיון והכרעה

8. אין בידי להיעתר למבוקש. רשות ערעור תינתן כאשר ההליך מעורר סוגיה ציבורית חדשה, החורגת מעניינם של הצדדים הפרטניים, או נוכח שיקולי צדק ייחודיים (ראו: רע"א 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור, פ"ד לו(3) 123 (1982)).

9. שלושת הסוגיות "העקרונות" שמעלה המבקש נוגעות לעניינו הפרטני בלבד. סוגיית התנאים למתן צווי הריסה והפסקת שימוש למבנים שנבנו על קרקע חקלאית, נוגעת למעשה לתנאים להפעלתו של סעיף 205 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: חוק התכנון והבניה). סוגיה זו נדונה פעמים רבות בבית משפט זה, ואף בהקשר לבנייה ושימוש על גבי קרקע חקלאית (ראו למשל: רע"פ 2889/08 מדינת ישראל נ' ג'האד (1.3.2012); רע"פ 4169/12 דן מיחזור נ' מדינת ישראל (8.7.2013)).
10. זאת ועוד, העדר הנמקה בפסק דין ונפקותה היא סוגיה שנדונה באופן נרחב בפסיקת בית משפט זה (וראו רק לאחרונה: ע"פ 5653/13 בידון נ' מדינת ישראל, פסקאות 14-18 לפסק דינו של השופט צ' זילברטל (2.1.2014)). מעבר לכך, יוער כי לא מצאתי כל פגם בנימוקיו של בית המשפט המחוזי. "אין לצפות, כי בכל מקרה, ערכאת הערעור תחזור שוב על כל נימוקי הערכאה הדיונית, מקום שהיא מסכימה עם ממצאיה, ולא מצאה כל פסול במסקנותיה" (רע"פ 2945/06 פרימנגר נ' מדינת ישראל (20.8.2006)). כך או כך, העדר הנמקה אינו בגדר עילה למתן רשות ערעור.
11. יתר טענותיו של המבקש נוגעות באופן מובהק לעניינו הפרטני. במסגרת זאת, לא יכול להיות עוררין כי טענותיו בכל הנוגע לצווים שניתנו להריסת אורוות הסוסים לא מעלות סוגיה ציבורית החורגת מעניינו שלו. טענות אלו ואחרות עניין בממצאים עובדתיים של הערכאות הקודמות, ולתוכנו של כתב האישום המתוקן. עם זאת, כידוע, ערכאת הערעור לא תתערב ללא סיבה כבדת משקל בממצאים העובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית (ראו: ע"פ 2932/00 אלמקייס נ' מדינת ישראל (21.2.2001)). הלכה זו מקבלת משנה כוח שעה שמדובר בגלגולו השלישי של ההליך (ראו: רע"פ 2349/13 פרץ נ' עיריית תל אביב (8.4.2013)). לפיכך, גם דין טענות אלה להידחות.
12. לעניין העונש שנגזר על המבקש, בית המשפט לעניינים מקומיים שקל בגזר דינו את מרבית השיקולים לקולה שמציין המבקש בבקשה. זאת ועוד, כידוע, אין בחומרת העונש כדי להצדיק מתן רשות ערעור בפני בית משפט זה, אלא במקרים של סטייה משמעותית ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997); רע"פ 7201/97 בשירי נ' היועץ המשפטי לממשלה (11.12.1997)). לא מצאתי סטייה כלשהי, ודאי שלא קיצונית, בעונש שנגזר עליו. יתרה מזאת, נוכח עברו הפלילי וההיקף הלא מבוטל (בלשון המעטה) של עבירות הבניה הלא חוקית (לדוגמא: סככת צל בשטח של כ-600 מטר רבוע, אורוות סוסים בשטח של כ-840 מטר רבוע), נראה כי העונש שנגזר על המבקש הולם את חומרת העבירות בהן הורשע.
13. לבסוף, לא מצאתי כי מתקיימים שיקולי צדק ייחודיים או עיוות דין המצדיק קבלת הבקשה, זאת, בהתאם לנימוקים שצוינו לעיל.
14. בנוסבות אלה, כאמור, אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור והיא נדחית בזאת. ממילא, מתייתרת בקשתו של המבקש לעיכוב ביצוע. צווי ההריסה והפסקת השימוש יבוצעו עד ליום 10.4.2014, כאמור בהחלטת בית המשפט לעניינים מקומיים מיום 30.4.2013.
- ניתנה היום, י"ד בשבט התשע"ד (15.1.2014).